

Ραίη Μπράντιμπουρ

Ο δράκοντας

Η νύχτα φύσαγε στο κοντό χορτάρι του βάλτου· τίποτα άλλο δεν κουνιόταν. Είχαν περάσει χρόνια από τότε που ένα μοναδικό πουλί είχε διασχίσει πετώντας το μεγάλο τυφλό κέλυφος του ουρανού. Πριν από πολύ καιρό μερικές μικρές πέτρες είχαν δώσει μια προσομοίωση ζωής όταν θρυμματίστηκαν και σκορπίστηκαν σε σκόνη. Τώρα μόνο η νύχτα κυκλοφορούσε στις ψυχές των δύο αντρών που κάθονταν σκυφτοί δίπλα στη μοναχική τους φωτιά μέσα στον έρημοτοπο· το σκοτάδι κυλούσε στις φλέβες τους και σφυροκοπούσε σιωπηλά τους κροτάφους τους και τους καρπούς τους.

Το φως της πυράς διέτρεχε βιαστικά τα άγρια πρόσωπά τους και αναπηδούσε από τα μάτια τους σε πορτοκαλιά ξεφτίδια. Ακουγαν ό ένας την αδύναμη, κρύα αναπνοή του άλλου καθώς και το σαυρίσιο παίξιμο των θλεφάρων τους. Στο τέλος ο ένας σκάλισε τη φωτιά με το σπαθί του.

«Μη ήλιθιε· θά μάς προδώσεις!».

«Δέ θαριέσαι», είπε ο άλλος. «Ο δράκοντας μπορεί να μάς μυρίσει από μίλια μακριά έτσι κι αλλιώς. Μά την πνοή του Θεού, κάνει κρύο. Μακάρι να ήμουν πίσω στο κάστρο».

«Είναι ο θάνατος, και όχι ο ύπνος αυτό που κυνηγάμε...».

«Γιατί; Γιατί; Ο δράκοντας δεν πατά ποτέ το πόδι του στην πόλη!».

«Ήσυχα άνοητε! Καταβροχθίζει τους ανθρώπους που ταξιδεύουν μόνοι από την πόλη μας στη γειτονική!».

«Ας καταβροχθίσει αυτούς και ας γυρίσουμε έμεις στο σπίτι!».

«Περίμενε τώρα· άκου!».

Οι δύο άντρες πάγωσαν.

Περίμεναν για πολύ, αλλά ήταν μόνο το τρεμούλιασμα του νευρικού δέρματος των αλόγων τους που σαν μαύρο βελούδινο ντέφι έκανε να κουδουνίζουν τα άσημνα σπιρούνια άπαλά, άπαλά.

«Αχ». Ο δεύτερος άντρας άναστενάξε. «Τί έφιαλτικός τόπος. Τό καθετί μπορεί να συμβεί εδώ. Κάποιος σήνει τον ήλιο· είναι νύχτα. Και τότε, και τότε, ω, γλυκιέ θάνατε, άκου! Αυτός ο δράκοντας, λένε, έχει πύρινα μάτια. Η ανάσσα του είναι ένας λευκός καπνός· μπορείς να τον δεις να προχωρεί πυρπολώντας τη σκοτεινή γη. Τρέχει με το θειάφι και τον κεραυνό και βάζει φωτιά στο χορτάρι. Τα πρόβατα πανικοβάλλονται και πεθαίνουν με σαλεμένο μυαλό. Οι γυναίκες φέρνουν στον κόσμο τέρατα. Η όργη του δράκοντα είναι τέτοια που οι τοίχοι των πύργων

καταρρέουν σε σκόνη. Την αύγη τα θύματά του είναι σπαρμένα εδώ και κεί στους λόφους. Αναρωτιέμαι πόσοι ιππότες άντιμετώπισαν αυτό το τέρας και απέτυχαν, όπως θά αποτύχουμε ακόμα και μεις;».

«Αρκετά πιά!».

«Περισσότερο από αρκετά! Εδώ έξω σ' αυτή την έρημιά δεν μπορώ να πω σε ποιά χρονολογία βρισκόμαστε!».

«Εννιακόσια χρόνια μετά την Γέννηση».

«Οχι, όχι», ψιθύρισε ο δεύτερος άντρας, με τα μάτια κλειστά.

«Σ' αυτό το βαλτοτόπι δεν υπάρχει Χρόνος, υπάρχει μόνο Αιωνιότητα. Νιώθω ότι εάν γυρίσω πίσω τρέχοντας ή πόλη θά έχει εξαφανιστεί, οι άνθρωποι δεν θά έχουν ακόμα γεννηθεί, όλα θά είναι άλλαγμένα, οι πέτρες των κάστρων δεν θά έχουν έξορυχθεί από τα λατομεία, τα δοκάρια δεν θά έχουν κοπεί από τα δάση· μη με ρωτάς πώς το ξέρω· ο θάλτος ξέρει και μου λείει. Και εδώ βρισκόμαστε μοναχοί στη χώρα του πύρινου δράκοντα, ο Θεός να μάς σώσει!».

«Εάν φοβάσαι, ζώσου την πανοπλία σου!».

«Ποιό τό όφελος; Ο δράκοντας έρχεται τρέχοντας από τό πουθενά· δεν μπορούμε να μαντέψουμε που είναι τό λημέρι του. Εξαφανίζεται μέσα στην όμίχλη· δεν ξέρουμε που πηγαίνει. Ναι, ας φορέσουμε τις πανοπλίες μας, θά πεθάνουμε καλοντυμένοι».

Εχοντας μισοφορέσει τον άσημένο του θώρακα, ο δεύτερος άντρας στράφηκε ξανά και γύρισε τό κεφάλι του.

Διασχίζοντας την μουντή γη, την γεμάτη νύχτα και άνυπαρξία από την καρδιά του ίδιου του βάλτου, ο άνεμος όρμησε γεμάτος από τη σκόνη των ρολογιών που μετρούσαν με τη σκόνη τον χρόνο. Μαύροι ήλιοι έκαigan στην καρδιά αυτού του καινούργιου άνεμου και ένα εκατομμύριο ξερά φύλλα βρισκόταν εκεί παρασυρμένα από κάποιο φθινοπωριάτικο δέντρο πέρα από τον όριζοντα. Ο άνεμος έλιωνε τό τοπίο, έπιμήκυε τα κόκαλα σαν άσπρα κεριά, έκανε τό αίμα να μαζεύεται και να πήζει σε ένα λασπερό κατακάθι στο μυαλό. Ο άνεμος ήταν χίλιες έτοιμοθάνατες ψυχές και όλος ο χρόνος μπερδεμένος και ρευστός. Ηταν μία όμίχλη μέσα σε μία καταχνιά μέσα σ' ένα σκοτάδι, και αυτός ο τόπος ήταν παντέρημος και δεν ύπήρχε ούτε χρόνος ούτε ώρα, παρά μόνο αυτοί οι άντρες σε μία άπρόσωπη έρημιά εξαφνικής παγωνιάς, ή θύελλα και ο άσπρος κεραυνός που άκολουθούσε την πτώση της μεγάλης όρθογώνιας πράσινης λάμπης της άστραπής. Μία ριπή βροχής μούσκεψε την τύρφη· όλα ξεθώριασαν μέχρι που επικράτησε άπόλυτη σιγή και οι δύο άντρες έμειναν να περιμένουν μόνοι με τη ζεστασιά τους σε μία ψυχρή έποχή.

«Εκεί», ψιθύρισε ο πρώτος άντρας, «Ω εκεί ...».

Μίλια μακριά, χυμώντας με έναν δυνατό μονότονο ήχο και έναν βρυχηθμό - ο δράκοντας.

Σιωπηλοί οι άντρες κούμπωσαν τις πανοπλίες τους και καθάλισαν τα άλογά τους. Ο έρημος τόπος στη μέση της νύχτας σχίστηκε στα δύο από ένα τερατώδες ξεσπάσμα καθώς ο δράκοντας πλησίαζε μουγκρίζοντας όλοένα και πιό κοντά· ή άστραφτερή κίτρινη λάμψη του ματιού του έκτινάχτηκε πάνω

από έναν λόφο και τότε, πτυχή με την πτυχή τό σκοτεινό σώμα, που διακρινόταν άκαθόριστα από μακριά, ξεχύθηκε πάνω από κείνο τό λόφο και εξαφανίστηκε βουτώντας σε μία κοιλάδα.

«Γρήγορα!».

Σπιρούνισαν τα άλογά τους προς τα μπρός σε μία μικρή κοιλότητα.

«Από δώ είναι που περνά!».

Αδραξαν τις λόγχες τους σε σιδερόφραχτες γροθιές και τύφλωσαν τα άλογά τους κατεβάζοντας τις προσωπίδες πάνω από τα μάτια τους.

«Κύριε!».

«Ναι, ας χρησιμοποιήσουμε τό όνομά Του».

Τή στιγμή εκείνη ο δράκοντας παρέκαμψε έναν λόφο. Τό τερατώδες κεχριμπαρένιο μάτι του καρφώθηκε πάνω τους, πυρπόλησε την πανοπλία τους με κόκκινες μεταλλικές λάμπες και σπινθήρες. Με μία τρομερή θρηνητική κραυγή και μία κονιορτοποιητική όρμη ρίχτηκε μπροστά.

«Έλεος, έλεος».

Η λόγγη καρφώθηκε κάτω από τό γυμνό κίτρινο μάτι, σκάλωσε, τίναξε τον άντρα προς τα πάνω μέσα στον άέρα. Ο δράκοντας τον χτύπησε, τον άνέτρεψε, τον έριξε κάτω, τον κονιορτοποίησε. Καθώς περνούσε, ο μαύρος όγκος του ώμου του τσάκισε τό άλογο και τον καθάληρη που άπέμειναν εκατό μέτρα μακριά πάνω σε μία κοτρώνα, όλολύζοντας, θρηνώντας, στριγγλίζοντας ο δράκοντας, με τη φωτιά όλόγυρα παντού, πάνω και κάτω, ρόδινη, κίτρινη, πορτοκαλί φωτιά σαν ήλιος με μεγάλες άπαλές τουλύπες τυφλωτικού καπνού.

«Τό είδες αυτό;», άκούστηκε μία φωνή. «Ακριβώς όπως σου είπα!».

«Τό ίδιο! Τό ίδιο! Ένας ιππότης με πανοπλία, για τό Θεό, Χάρρη! Τόν χτυπήσαμε!».

«Σκοπεύεις να σταματήσεις;».

«Τό έκανα μία φορά· δεν βρήκα τίποτα. Δεν μου άρέσει να σταματώ σ' αυτό τον βάλτο. Με πιάνει άνηχυσία. Είναι μία *αίσθηση* που άναδίνει».

«Αλλά χτυπήσαμε κάτι!».

«Τού σφύριξα πολλές φορές· ο τύπος δεν έλεγε να τό κουνήσει!».

Ένα ύγρο ρεύμα άέρα διέτρεξε την όμίχλη.

«Θά φτάσουμε στην ώρα μας στο Στόκελυ. Κι άλλο κάρβουνο, έ, Φρέντ;».

Ένα ακόμα σφύριγμα τίναξε τη δροσιά από τον άδειο ουράνο. Τό νυχτερινό τρένο, με φωτιά και όρμη, τινάχτηκε σε μία ρεματιά, άνέθηκε σ' ένα ύψωμα, και εξαφανίστηκε πάνω από την κρύα γη προς τό βορά, αφήνοντας πίσω του μαύρο καπνό και άτμό να διαλύονται για αρκετά λεπτά στον άέρα απότου είχε περάσει και εξαφανιστεί για πάντα.

Μετάφραση *Ελένη Ανδρικοπούλου*

Εικονογράφηση *Θανάσης Παπιώτης*

